

for mit Vedkommende vil frit sige, at, hvor megen Pris jeg end sætter paa, ja, hvor stærkt interesseret jeg end er i at se Loven af 24de April 1868 fuldbyrdet, saa vil jeg dog stemme mod enhver overordentlig Skat som Bilkær for Fuldbyrdselsen af denne Lov.

Jeg kan ikke Andet end endnu knytte et Par Bemærkninger til, hvad den høitærede Finansminister udtalte igaar. Jeg beklager meget, at hans Foredrag endnu ikke foreligger trykt — skøndt det vel neppe kunde have foreligget trykt —, da hans Udtalelse, tildels forekom mig at være i den Grad synderlig, at jeg frygter for, at jeg muligvis ikke har opfattet ham rigtig. Forjaavidt jeg, imidlertid har opfattet ham rigtig, gif den høitærede Finansministers Udtalelse for det Første ud paa, at Anlægget af Jernbaner, som forrente sig naturligen burde afholdes ved Laan eller ved Realisation af Aktiver, da saadanne Jernbaner jo vare fuldgyltige Aktiver. Den høitærede Minister yttrede dernæst, at Jernbaner, som ikke forrente sig, eller som endogsaa ville kunne kræve Tilskud til Driften, maa betragtes ligesom Bete eller andre lignende Kommunikationsmidler, og at de altsaa ganske naturligen efter hans Mening maa tilveiebringes ved Hjælp af Skatteydelse, ligesom han endelig omtalte, at det jo var en Selvfølge, at der mellem begge disse Yderpunkter, nemlig den fuldstændig rentable Jernbane og den Jernbane, som slet ikke kan forrente sig, ligger mange Gradationer og at man derefter i hvert enkelt Tilfælde maa tage Beslutning om, hvorledes man mener bedst at kunne komme over Udredelsen af de dertil nødvendige Udgifter. Den høitærede Ministers Sætning Nr. 2 er det, som forekommer mig i høj Grad mærkelig. Hans Nr. 1, at en rentabel Jernbane er et godt Aktiv, skal jeg naturligvis ikke modsiges. Hans Nr. 2, at en Jernbane, som ikke kan forrente sig, og som muligvis endogsaa kræver Tilskud, skal betales med hele sit Kapitalbeløb af den nulevende Slægt, forekommer mig derimod, som sagt, i høj Grad mærkelig. Det forekommer nemlig mig, at den nulevende Slægt bidrager Nok til Tilveiebringelsen af et saa nyttigt Kommunikationsmiddel, naar den betaler de mang-

lende Renter, og, at den gennem Skatteydelse skulde betale Anlæggets Kapitalbeløb een Gang for alle, og derved fritage den kommende Slægt fra gennem Betaling af Rente ogsaa at yde sit Tilskud, det forekommer mig, at være en i høj Grad mærkelig Paastand, som jeg paa Forhaand modsiges, for at dens første praktiske Anvendelse ikke skal blive den, at Folket, da den syde og vestjydske Jernbane antages ikke, at ville kunne forrente sig, maa finde sig i at betale Anlægget af disse to Jernbaner med en Skatteydelse. Naar den høitærede Minister endvidere udtalte, at han ikke vidste Noget om, at Loven af 24de April 1868 forudsatte, at Kontinuiteten i Jernbanearbejderne skulde vedligeholdes, saa har den høitærede Minister fuldstændig Ret heri, dersom han kun tænker paa det, der har faaet sit bestemte Udtryk i selve den nævnte Lov, thi i den staar ikke Noget derom. Men den høitærede Minister vilde ikke være fremkommen med denne Paastand, dersom han kjendte eller erindrede — thi jeg kan ikke antage Andet end, at den høitærede Minister i sin Tid kjendte dem — de Forhandlinger, som fandt Sted, dengang, da Loven af 1868 blev til. Den Forudsætning, hvorpaa Forslaget til denne Lov for en stor Del hvilede, var nemlig netop den, at man ved at komme frem dermed paa den Tid, da det fremkom, syldestgjorde Hensynet til, at bevare Kontinuiteten mellem de gamle Jernbaneanlæg fra 1861 og de nye. De to forskjellige Tidsfrister, som kom ind i Loven, nemlig henholdsvis den 1ste Juli 1871 for Bendslyssel- og Silkeborgbanen og den 1ste Juli 1874 for de to andre Baner, hvilede ligeledes paa Hensynet til Kontinuiteten. Det forekommer mig nu ogsaa, at det i flere Henseender er af den største Vigtighed, at man ikke paa Grund af øieblikkelige og forbigaaende Finansvanskeligheder vilkaarlig standser Jernbanearbejderne for saa senere at gjenoptage dem paany; thi det kan let blive en ny Illustration til det gamle Ord om at spare paa Skillingen og lade Daleren springe. Dersom man af Frygt for at komme til at betale de Penge noget dyrere, der høre til og udkræves til en umiddelbar Kontinuitet i Jernbaneanlægene, lader indtræde et Mellem-